

## POSTANOWIENIE

Dnia 6 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący: **SSO Anna Iwaszko**

po rozpoznaniu w dniu 6 sierpnia 2015 r. w Warszawie, na posiedzeniu niejawnym sprawy

z powództwa **M. M.**

przeciwko **Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą we W.**

**o uznanie postanowienia wzorca umowy za niedozwolone**

postanawia:

1. odrzucić pozew;
2. zasądzić od powoda M. M. na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 77 zł (siedemdziesiąt siedem złotych), tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. przejąć na rachunek Skarbu Państwa - Sąd Okręgowy w Warszawie kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony.

SSO Anna Iwaszko

## UZASADNIENIE

W sprawie z powództwa M. M. z dnia 28 lutego 2014 r. (data nadania pisma) przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą we W. domagano się uznania za niedozwolone i zakazania wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umowy o treści:

1. Rozdział 8 ust. 4 warunków ubezpieczenia „Opłata likwidacyjna jest naliczana i pobierana, w przypadku Całkowitego wykupu, procentowego zgodnie z (...) od wartości umorzonych Jednostek Uczestnictwa Funduszu z Rachunku. Pobranie następuje poprzez pomniejszenie kwoty wypłaconej Ubezpieczonemu o wartość Opłaty Likwidacyjnej.”
2. Tabela opłat i limitów składek:

Rok Odpowiedzialności	Wysokość Opłaty Likwidacyjnej (pobierana od Wartości Rachunku)
1	80%
2	80%

3	80%
4	70%
5	60%
6	50%
7	40%
8	30%
9	25%
10	20%
11	15%
12	10%
13	5%
14	5%
15	5%

Sąd zważył, co następuje:

Pozew podlegał odrzuceniu.

Sąd tutejszy podziela stanowisko wyrażone w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2014 r. (sygn. akt I CSK 20/14), który rozważając problematykę rozszerzonej prawomocności stwierdził, iż wpisanie do rejestru klauzul niedozwolonych postanowienia o treści tożsamej z zapisem będącym przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie stanowi wystarczającą przesłankę do odrzucenia pozwu w trybie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 479[43] k.p.c. W świetle brzmienia tego przepisu wyrok prawomocny uznający postanowienie wzorca umowy za niedozwolone i zakazujący stosowania go ma skutek wobec osób trzecich od chwili wpisania postanowienia do rejestru, o którym mowa w art. 479[45] § 2 k.p.c.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego rozszerzoną prawomocność materialną wyroku uwzględniającego powództwo należy bowiem rozpatrywać nie tylko w kontekście mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia, ale także powagi rzeczy osądzonej w rozumieniu art. 366 k.p.c. Powaga rzeczy osądzonej wyroku uznającego postanowienie wzorca umowy za niedozwolone wyłącza - od chwili wpisania tego postanowienia do rejestru ponowne wytoczenie

powództwa w tym przedmiocie, także przez osobę nie biorącą udziału w sprawie, w której wydano wyrok. Tożsamość stron procesowych, stanowiąca warunek istnienia rei iudicatae zachodzi zarówno, gdy w obu sprawach uczestniczą te same strony, jak i gdy zamiast strony wcześniejszego procesu występuje jej następca prawny, bądź inna osoba objęta rozszerzoną prawomocnością.

Ponadto Sąd Najwyższy w przytoczonym postanowieniu doprecyzował, że okoliczność uznania prawomocnego wyroku uwzględniającego powództwo za skuteczny także wobec osób trzecich, nie nadaje postanowieniu wpisanemu następnie do rejestru prowadzonego przez Prezesa UOKiK charakteru normy generalnej i abstrakcyjnej. Zdaniem Sądu Najwyższego oczywistym jest, że taka interpretacja godziłaby wprost w normy konstytucyjne regulujące kompetencje do stanowienia przepisów prawa. Sąd Najwyższy zauważył natomiast, że "W rozważanym wypadku nie mamy jednak do czynienia z prawotwórczą działalnością sądu, lecz z klasycznym stosowaniem prawa. Natomiast z woli samego ustawodawcy prawomocny wyrok stwierdzający uznanie za niedozwolone postanowienia wzorca umowy ma, po wpisaniu go do właściwego rejestru, skutek wobec osób trzecich". W konkluzji stwierdzono, iż rozszerzona prawomocność wyroku uwzględniającego powództwo w niniejszym postępowaniu uzasadnia odrzucenie pozwu, który został wniesiony przeciwko innemu pozwanemu, o ile przedmiotem sporu są postanowienia tożsame z wpisanymi do rejestru prowadzonego przez Prezesa UOKiK.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy kwestionowana klauzula, na podstawie której pozwany dokonywał wyliczenia wartości „opłaty likwidacyjnej” jest znaczeniowo tożsama z klauzulą wpisaną do rejestru prowadzonego przez Prezesa UOKiK pod numerem 4633, gdyż w dniu 14 maja 2013 r. dokonano wpisu uznanego za niedozwolone wyrokiem tutejszego Sądu postanowienia wzorca umowy o treści: "Opłata likwidacyjna jest pobierana w wysokości wskazanej w tabeli poniższej:

Rok Polisowy, w którym jest pobierana opłata likwidacyjna od środków wypłacanych z Subkonta Składek Regularnych:

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10

Wysokość opłaty likwidacyjnej stanowiąca procent środków wypłacanych z Subkonta Składek

- 100%
- 100%
- 80%
- 70%

60%

50%

40%

30%

20%

10%”

Z powyższych względów uznać należy, że omawiana część klauzuli objętej powództwem jest znaczeniowo tożsama z powyższą klauzulą, w szczególności podobnie jak ta kształtuje wysokość opłaty likwidacyjnej w sposób rażąco wygórowany prowadząc do pozbawienia konsumenta w momencie wcześniejszej rezygnacji z umowy, możliwości odzyskania wpłaconych przez niego składek niemalże w całości.

Zdaniem Sądu powyższe skutkuje niedopuszczalnością prowadzenia procesu w sprawie niniejszej. Za przyjęciem takiego rozwiązania przemawiają nie tylko argumenty jurystyczne, lecz także względy celowościowe i funkcjonalne, w szczególności zbędność prowadzenia kilku postępowań, wśród których każde kończyłoby się identycznym rozstrzygnięciem merytorycznym.

Konkludując, kwestionowany w treści pozwu zapis rażąco narusza interes konsumenta, gdyż prowadzi do uzyskiwania przez ubezpieczyciela pewnych korzyści, kosztem ubezpieczonego zwłaszcza wówczas gdy ten ostatni zgromadzi na swoim rachunku osobistym aktywa o znacznej wartości. Słusznie zatem powód wskazywał, że przedmiotowa klauzula wypełnia dyspozycję przepisu art. 385 (1) § 1 k.c.

Ponadto w ocenie Sądu, powielanie publikacji tych samych norm w rejestrze Prezesa UOKiK, przy braku możliwości rewidowania jego dotychczasowej treści pozbawia tenże rejestr w znacznym zakresie waloru użytecznego instrumentu dostarczającego wiedzy o nieuczciwych praktykach rynkowych w odniesieniu do stosowania przez przedsiębiorców w obrocie z konsumentami niedozwolonych postanowień umownych po myśli art. 385[1] k.c.

W konsekwencji za niedopuszczalne uznać należy ponowne wytaczanie powództwa obejmującego identyczne żądanie przez osobę nie biorącą udziału w sprawie, w której zapadł wyrok, zwłaszcza że korzystanie przez przedsiębiorcę z klauzul uznanych za abuzywne i wpisanych do rejestru prowadzonego przez Prezesa UOKiK umożliwia wszczęcie postępowania regulowanego przepisami art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 oraz art. 26 i art. 27 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U.2007.50.331 ze zm.) zmierzającego do przymuszenia przedsiębiorcy do stosowania uczciwych praktyk rynkowych. W ten sposób dochodzi do osiągnięcia celu niniejszego postępowania jakim jest ochrona interesu publicznego realizowana poprzez wyeliminowanie z obrotu postanowień naruszających interesy konsumentów, natomiast jedynie w sytuacji, gdy zapis nie znajduje się w rejestrze prowadzonym przez Prezesa UOKiK, orzekanie o niedozwolonym charakterze postanowienia wzorca umowy byłoby konieczne.

Wobec powyższego Sąd na mocy art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. z związku z art. 479[43] k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.

Przyznane stronie koszty stanowią wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 60 zł - ustalone na podstawie § 14 ust. 3 pkt. 2 w zw. z § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz koszt opłaty skarbowej za złożenie dokumentu stwierdzającego pełnomocnictwo w kwocie 17 zł.

Ponieważ powód w sprawie jest zwolniony od kosztów sądowych (art. 96 ust. 1 pkt 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych), nie obciążono go opłatą od pozwu.

SSO Anna Iwaszko

# ZARZĄDZENIE

(...)

SSO Anna Iwaszko